

VÁCZ.

HELYI ÉS VIDÉKI ÉRDEKŰ HETIKÖZLŐNY.

Előfizetési díj.

Helyben:

Egy évre . . .	3 frt — kr.
Fél évre . . .	1 50 —
Negyedévre . . .	80 —
Egyes szám ára . . .	10 —

Előfizetési díj.

Vidéken:

Egy évre . . .	3 frt 60 kr
Fél évre . . .	1 80 —
Negyedévre . . .	1 — —
Egyes szám . . .	10 —

Hirdetmények díj 3 hasábos petit sorért 5 kr. — többszöri vagy terjedelmesebb hirdetésekkel arányosadott. Nyílt térben való közlemények után három hasábos sorért 15 krajczár számítottak.

Az előfizetési pénzek és a lap szellemi részét illető közlemények „Vácza” szerkesztőségéhez író út 84. szám alá Vácra küldendők.

Kéziratok vissza nem adotnak.

Vác, jan. 16. 1871.

A vidéki lapok érdeke mellett a „Jászkunság” a közönséghez, a „Pécsi lapok” a fővárosi országos lapokhoz intéz néhány szót. — E két oldalról jött, és két irányba ható szöveget mi is megünkévá tesszük; — ez kötelességünk!

A „Jászkunság” vegyes tartalmú hetilap vezér cskének egy része így szól:

A jászkun nép a haza védelmében történelmi nevet vívott ki akkor, még midőn a „derék” mellékneke a vitéség és személyes bátorság érdemelte ki csupán, de most, midőn többet észsel mint erővel, — most, midőn a műveltség, ipar, kereskedelem teszük naggyá és tiszteltté a népet, most, midőn, a vitéség és személyes bátorság érzetének tudatával nem elégedhetik meg a jászkun nép.

Vannak érdekei, melyeket a gyonhallgatni nem engedhet; vannak bajai, melyekről hallgatni gyávaaság; vannak terhei, melyeken könnyiteni akarai kötelesség; vannak reményei, melyekről nem beszélni éheltetlenség.

S hol tehetné ezt, mint saját lapjában, mely ha nem volna, hát rögtön kellene alapítanunk, de mivel van, telt-sük tehát tehe tudósításainkkal a vidéki híroknak szánt helyet.

Támogassuk lapunkat szellemileg és anyagilag.

Szemleleg, mert, hogyan is mondjam csak? igen eléggé nem szép dolog biz az, midőn egy különben derék nép tollforgatásra képes intelligenciával nem bír, vagy ha bír, hát az olyan, hogy restlet életjét adni. Ismerjük be, neki legal, kevés kivétellel.

Egy vidéki lapot magának a vidék közönségének kellene írni, mert a vidékismeri a maga baját, tehát ha gyógyítást akar, neki kell megmondania, hogy hol fáj.

Csak úgy lehet egy lapot érdekesen, sokoldalúan, nem az elvekre ér-

tem, szerkeszteni, szóval, vonzóvá tenni, ha sok munkatársal támogatatik a szerkesztő. Mert ha a szerkesztő minden rovatot maga kénytelen betölteni, a lap egyoldalú lesz, melyből ma-lom s így pártoláshány származik.

Különbén a szerkesztő a központ-ban nem is tudhatja, hogy mi történik egyes k öszségekben, vagy mi o-laján-nak megtörtént tenni, mi iparkod-lhatnak elhárítani, ha ő erről tudósítva nincsen.

Nagyhatalom a sajtó, de csak akkor, ha a közönség érdekli. —

Egy sokat szenvedett szabadságharcos azt állítja egy helyen: „Ve-gyetek el a nemzetmindent, nyomjatók le a földig, csak ar-játok ki kezéből az önkormány-zás utolsó eszközeit, csak a szabadsajtót hagyjátok meg nekem, és ezzel mindent vissza fogok szerezni.”

Sokat, valóban sokat lehet a sajtóval tenni, de csak ott, hol érdeklődnek a közügyek iránt, mert ha semmi vel sem törődünk, ha az egykedvűség terjeszti fölénk álmotkozó sötét szárnyait, akkor bizony mindig rólunk, nélkülünk fognak határozni s mindig az fog elmaradni, amit ohajtunk, s az fog megtörténni, mitől legjobban félünk.

De anyagilag is támogatunk kell lapunkat pártfogásunk által.

Azt jól tudjuk, hogy minden, még szellemi vállalat is anyagi támogatással állhat csak fenn.

Csodálatos szellemiségünk anyu-gya sok anyagigába van burkolva, hogy azt elvilágszani csakis a lélek-búvirok képesek; de ők is csak akkor, ha lassuk nem korog, mert ilyenkor búvárokodásuk az emberi lélek rejtelmeinek tömkelegéből kibontakoztat — a hűsös füzékek felé irányul.

Vegyük fel például, hogy egy vidéki lapnak nem több csak 400 — 500 előfizető legyen; ez már évenként a mi lapunk árval számítva 1200 — 2000 frt jövedelmet tenne. Leszámítva a nyomási és postai költséget, maradna

egy kis összeg a szerkesztő tisztesség díjazására is, lehetne juttatni néha-néha egy kis tisztelődjé a munkatársaknak is, kis ösztönzésül.

Én itten a legszűkösebb számlát tettem, annyira szűkösvit, hogy félék a szerkesztő város plajbásztól miatta. Számításomat a legalsóbb fok-on kezdettem, de ha reményünk még így is esnlőnének, akkor — akkor, ki-adjuk magunkról a szegénységű bizo-nyítványt mind anyagi, mind szellemi tekintetben.

Az angol kézműves inkább nél-kiülői kedvel vezis pálinkáját (grog), csakhogy napilapot olvashasson; az amerikai nem tudja elkötni kévjét, ha asztalán kiterítve nincsen kedves lapja; közöttünk pedig vannak sokan, kik az újságot csak arra valónak hiszik, hogy szalonát takarjanak bele.

Ebredjünk valahára!

Szép feladat vár e tekintetben a község előjáróra *)), ők a nép szabadon választott tisztviselői; mutassák meg tettel, hogy a nép helyesen választotta olyanokat, kik a haladást, műveltséget, szóval a mai kor emberei. **)

Kérdézzük meg csak az angol nemzet, miuek köszöneti alkotmányát? — Merte megszerezni vérel, s meg tudja tartani szabadságával.

Ha igaz, hogy csodálatos egy lár-más hangzara a szabadsajtó, mely, mint a falu dobja, hangjával felzavarja egy-kevdűségokből az embereket, kíván-ésítvá teszi megtudni, hogy mi az újság. Ne köss ki vele; jó nyelve van; majd odaborsol; majd kiizet; odát, a hol jól stb. Így szokták a jó nyelvit emberekről szólni.

Nem kell tehát részvétlenséggel a kerüllet nyelvet agyonitni, hanem azt életteni s támogatni kell hadd teljes-sége kötelességét. ***)

*) Hallod, Vác ez város hatóságai? Szerk.

**) Hallod, Vác ez város hatóságai? Szerk.

***) Hallod, Vác ez város hatóságai? Szerk.

m... cím
perből vett
t. — Kap-
ereskedés-
bérménte

li „Fehér
r legköz-
; melynek
zon eszmé-
szentesíti
tési kör-
zi ügy-
z a hórház
éről köny-
n hirdette
rt először;
ok be nem
e volna is,
épen nem
mi solida-

illető ur,
nt nevével
mglehet
tagja sem
tebből oda
mulasson.
frásából
a.

György,
félkértek
tani, igen
ily tömör
al kinozni
polgár.

ik számú-
tany, hogy
li roszbi-
ezzen hely-
kral ad-

én.
leltetl
László.

22-én.

5.86
121.85
67.—
95.—
595.
741.—
124.10
260.—

LA.

ik évi ap-
30-án de-
50 f. o. é.

46.

gján.

Ehhez csak azt toldjuk, hogy nekünk is szől.

„Pécsi lapok” által fűvárosi országos lapjainkhoz intézteszövegeket szerjelmében ugyan magunkéval nem tehetjük, már csak azért sem, mert mi nem politizálunk és nem politizálódnak, azonban a vidéki lapok hivataláról szóló cikk következő sorai betűről betűre igazak.

Nem gondolt példál azáltaluk oly kíméltűn tárgyalt városi bajokra, a pénzüri állapotra, nem a megindult egyetemes iránti mozgolomra s. a. t. E helyett a gyilkosságok, farkasvadászatok s egyéb fűrosságoktól mind szóval szára átvázi: egy-egy levelező vad krögözésnél, ideitlen kombinációt hísfűgessen kinyomatják, mert „az nekik írják.” E közönyösség nem chézés többé hanem csehnélküli elnyomás, mert vagy nem akarják a vidéki lapot őrízteni, vagy nem tartják érdekelni országos kérdéseknek, melyeknél nem csupán a fényt, hanem az észlet libákat is előkelően szemlélhény. Így természetesen, hogy a vidéki lapok soha nem képesek a kellő tekintélyt megszerezni, sth.

Ehhez hozzá tessük mi részünk-ről hogy:

Ha fővárosi nagy lapjaink tudnák, (?) vagy talán tudni akarják, hogy a vidéki levelezés minden esetre autentikusabb kétfő egy hitéletre feltékevény vidéki lap; azért tisztelt és becsület a vidéki levelezőknek is, bár sokszor tévúra vezeték egyoldalú értesítésekkel nagy lapjainkat.

TÁRCSA.

Város Pistódi.

A földön.

Mult ideje minden tölem kitelhető módon igyekeztem az égbe jutni; múltán azonban a felsőbb régióban uralkodó hűgég teremten szűk nem bírta feljék emelni, az általam hivatkozott pogánysitén és istennök pedig nem tanosított irányomba annyí figyelmet, hogy vagy Paganasz küldték volna értem, ki semtől olyannal confortábló. Sz. I. óráig ismeret az azon jó tulajdonáról, hogy egy pillanatra cefoldhoz visz. — Sem pedig Merkurnek utasítást nem adtak, hogy ha mások nem lát „Nacéha hűméval” az égbe szállított volna, két válmásnyitű néhezsegemmel minden egyéb önkön teler nélkül visszaestem a földre, s szerencsém számomra azt mutatta ki, hogy ha mulkóri égbé-törékvensem nem let volna ép úgy az ábránd álma, mint földrebulásom, biztosításhoz mindenkit, miszerint ma olyan lapan volnék, mint a káti pogásza.

E szerint tehát ismét a földön, még pedig Vácson voltam, hol még most is talállok ember, a ki abba gyönyörködik, hogy csak azért is, nem farsang van — fogja magán és megfelledelezzik. — az az, akárin gondoltam a feleségesedésk.

En ugyan nem tudom, mi fogalmak vannak kegyeteknek, szép olvasónom és szomori dologról, melyet ép oly vidórá igyezkének temni, mint a halotti tort, az által, hogy ez alkalommal csak, isznak, sőt aran becsülnék bűnösök tiszteletben is; — de én kimondom, hogy én e tekintetben kissé nagyon bő lelkesítvettem, és

Ha tudnák, (?) hogy városi bajaink, vidéknek hiányai, bizony mindig országos kérdés.

Ha tudnák, (?) hogy rossz achustikájú városaink, önön érdekeiket félreismérő vidéknek javára mi is sokkal több hasznos dolgot vitelnők véghez, ha néha-néha az achustikát hogy lapjaink adnák meg, vidéknek érdekeit pedig, melyekre mi olykor red mutatunk, nem lapoznák át, szóval

Ha tudnák, (?) hogy ekként velünk — bár mint minket iskolába vezető instruktorunk — kezét fogva, indítványainkat helyeselné, vagy csak közlené is, a mi tekintélyünk növelve lenne, közgyéért dolgozó kezünk pedig nem hányva falra borsót, sem zavunk nem hangzánk el a pusztában.

Ha tudnák, (?) hogy vannak községek szervezetében csökönnyos és a közgyék mozgató kereké közé penészedet individuumok, kik a közgyé megpetét nem herodszáitani sem megakasztani, — hanem azt mozgásba hozni, sőt ha kell, tolni volnának hivatala, de ha csak lehet, mégis az előbbit cselekszik; ezen individuumok mit sem adnak a mi pásztorshipaugó mondókáinkra; szépen meg is tanultak már, hogy ott hol reformról vagy nékik szóló figyelmeztetéstől van szó: pompás szer az agyonhallgatás, — ha ellenben fővárosi nagy lapjaink néha-néha főleg ott hol a reformterökvés elvitáztatatlann szemébe tüdökölhetik, a vidéki kis laposkákknak accompniróni lealéznák magukat; Magyarországon félvált alatt minden czopf le lenne nyírva, és

jót állunk érte, hogy a mi tunya maradi embereink nem fűlelnének a búzába, — ezen accompnem nemogint csak a közérdek javára történének, — itt pedig nem lehet pártkérdés!

Hogy pedig a fővárosi lapok, a vidéket képviselő helyi közönyök által mindenről értesítve lehetnek, azt saját viszonyainkról gyanítjuk, — to-lakodók ugyan sem tyk in speciell mi nem lehetünk, az kétségelget, de részünkről biztosítjuk az összes fővárosi lapok, hogy csereszonyára való minden arrogálás nélkül, — miután tudjuk az aránytalan áldozatot, — lapunkat végtelenül küldjük csak azért, hogy városunk és vidékünk érdekeiről tudomást vegyének, és hogy nekünk, közönségünk által néha-néha félreértett jó szándokunkért satisfaktiót nyújtsanak.

Ez persze nagyobb kívánság a cserépdányánál, hanem becsületnyavunkra mondjuk, vannak ám olyan vidéki lapok is, melyek nem jövedelemforrással és végett szerzetnek; — csupán magasból csejái vannak, tehát a satisfaktió iránti arrogantiát meg lehet nékik becáítani!

***

Fűtésztelező Kovács Pál ur, a vázei gymnasium 6-ik és 6-ik osztályának alapítására a város részére 100 ft. e. g. alapítványt tett le, — mely nagyalki adomány hálás köszönettel fogadva, ezenm nyilvánosan is nyugtázni bátorodunk. Vácz-város tanácsa.

ha egy akardj, szigorú bíróeszeti és logikai üszettel bírok. — Ugyanis:

Az mondja a példásod: — „A házasságok az égben kötötnéek.” — Sajátosság, hogy onnan még egy házassárr sem két vissza. — De minék is? — hiszen ott már az égben, mi pedig még a földön vagyunk.

Ha arra megesküszöm, a mit láttam, hallottam, észleltem; — annak van értelme. Bizonyítok valamit, meggyőződésem szerint; de hogy arra esküdjem meg, miszerint jövöben szív uram jöaróba fogom, s legyeen az még oly szálaj, még is erős lesz kézlékném, és e mellett nem ismerem onomat, vagy képes leszek-e azt kékezni. — Vagy is vegyünk föl egy parabolát.

E-küldjem meg arra, hogy egy előttem ismeretlen nérvül kívánt a fogok csillapítani? — Ott ti kik azt hiszitek, hogy az outer jövögére is eskít tebet; nevezire a földön, sőt még azalatt is az előítélet sötét harlangjában vagytok.

Hogy nevezire rajbai vagytok annak a parajnyi nagy meggyőződésem, illetőleg hűmség és öntözött által fokozott álmegegyedéseknek, kit é-nékek nevezek, jöjtek és nézettek meg egy dalestélyt, melynek meg-hívóintó áll, a háziasna — sláti fogjátok, hogy hoznak oda Pangador és Maitnouron onomat, vagy képes leszek-e azt kékezni. — Vagy is vegyünk föl egy parabolát. E-küldjem meg arra, hogy egy előttem ismeretlen nérvül kívánt a fogok csillapítani? — Ott ti kik azt hiszitek, hogy az outer jövögére is eskít tebet; nevezire a földön, sőt még azalatt is az előítélet sötét harlangjában vagytok.

ságunk igényének megfelelő. — Hu ábránd! — hiszen a ruha diszintnyét túljörjék. — Ott here a földön, s reggel mi is csak azt vesszük észre, hogy a földön vagyunk.

Különben ne hűjleték ám, hogy ez a föld oly nagyon próza valami, mert ha nekem volna csak belőle, úgy százezer catrastrális hold körül prima classis szántóföld, — nem vesződném a tárczársárral, hanem fogalnék ilyen magamszerű fűzafétekát, azokkal verselök iratnék a buza, rozs, árpa, kalciorica, krumpli és más ilyen és amolyan féle növényekről, — magam pedig csak úgy meszéről nézném, hogy egyik másk, mifele módon rigja a tollat. — miszerint így semmiből valamit csinálhasson. — A polgári-kör és császnának venék akkora könyvtárt, hogy soha se kellene e végőli arra a, hogy is hívják no? — Schneider Fánnyára szorin.

Selaj! azért ha nincs is. — En is magy dokkolozom, mint Petőfi, Volna? — Majd lenné! — Nincs? — Megszoktuk. — A Ferónak már ismét nem volt meg az egész kedély, mintha csak debar-dernak öitözött volna.

A manó tudja, egyik nagyossz a másik nagyossz rája. Inyem fűnk isz a mi sző jó viselőket magzatokat, s csak arra kérek titeket, tanítástok meg onnan azon jöjtyé megoldásra, hogy ha a különféle lakodalnak s házi mulatsógok által a tánczeketne ifjúság jól szöszatistikámt, hogy minden két nére volt színhátiató egy tánczos, mifele módon lehet a dolgot úgy intézni, hogy a nők még is egyaránt tánczolhassanak, s a petr. (nem kerem a földön nem nevéi kirin) árulás mélyen vádja alá ne esessenek?

Do n
A
lek, k
miser
K
nek s
világr
nyily s
— va
tartzó
kutyal
jele
óli i
H
harmu
éve a
utolsó
segítse
dftau,
H
bort, s
Spavet
mint t
hogy
ket su
H
zaidó n
dők ta
nélen
jének
gokra
I
eltek
biblián
sítő, o
matás,
mint a
franz
alváza
méket
mek fo
P
felszár
hogy
don S
hgy
len do
történ
vasón
I
zonyít
hogy
nie k
fű v
írják
be h
még
őriné
lasztó
A job
szeten

Levelezés.

Don Spavento indiskretiói.

II.

Gute Nacht Herr Schaeffer!

Pest, Január 25. 1871.

Hien a penni est
frizon, le diable est
en les Autres.
Voltaire, *Candide*.

A világon az ember mindenre szitlek, éneklő a nép,*) a paplóna tanfija, miszerint igaza van.

Kain az első ember gyermekének született, mert ha később jön a világna, és meglátja, hogy egyiknek mily szép neje, gyermeke, lova, fogata, — vagy mi nézetem szerint többé nem tartozik a feltűnő tárgyak közé, — kutyabőrös nemeslevese vagy értelmejele van, nem egy, deszáz testvérét öleli irigységben.

Ha Hének nem születik Ádám harmadik fiát, nincs, kit az anyagok élve a menybe ragadjanak, és ki az utolsó fiútel alkalmával az őr istennek segítsen a bíró-főkönyv lapjait fordítani.

Ha nincs Noé, nem találja fel a bort, és nincs akkor mitől néha Don Spavento lecsipje magát; s egyszers-mint nem átkozza meg Chámot azzal, hogy utóának eszmájuk helyett képit-kesz szivulóják.

Ha Mózes nem születik, nincs zsidó népvándorlás Kánaánba, — a zsidók talán még maig is gulákat építenének Egyiptomban, s nem volna, ki a jelen béli idevén alatt különféle zálogokra pénzt kölcsönözzön.

Ha nincs katólikus Ferdinand, — eltekintve minden más mythologiától és bibliai történeti hőstől, — nincs inquisition, és Lulter tana, nem levén elnyomtat, — csak oly kevés terjed el, mint a herenluter vagy quakker-eké.

Ha nincs XIV. és XV Lajos, a francia nép nem lesz annyira megalváva, hogy kétségbeestben az új-zs-méket kikéltse, megérlelje s a fejedelmek felhívásának példáját mutassa fel.

Es hány előle ha-t tudnék még felszámítani, ha attól nem tartanék, hogy szerkesztém azt mondja: „Hallja don Spavento, én magát azért fizetem, hogy itt indiskret, bolond, valószínűtlen dolgokat meséljen, nem pedig hogy történelmi levelezésekkel mulassa olvasóimat.“

Ezért hát, eltekintve a további bizonyítgatástól, visszatérök állításomra, hogy az embernek mindenre születnie kell, s midőn születik, legyen az fiú vagy leány, a végezt könyvébe beírják mily lesz hivata.

Vajon mi van e „fekete könyvbe“ hősömről írva, nem tudom, mert még soha sem tudtam a titkot megörizni, s ezt Enok jól tudva, nem választott a végezt jegyzőkönyvivőjévé.

Azomban mi történt vele, annál jobban tudom, s pletykálkodó természetemnél fogva elis mondom.

Van egy főbiró, kit Krispin Miklósnak hívnak.

Már maga a név is nagyon gyakran. Szent Krispin egy olyan eszűlátó szent volt, ki éppen nem foglalkozott valami szent mesterséggel, hanem e helyett derékban kezelte a sáfáit meg a mustát: azaz más szóval, becsülte eszmadia volt, kinek egyetlen egy bogara az, hogy elment. b ő r t e p o t t és a szegényeknek eszimat vart belte.

Miklós pedig szintén méltó társa Krispinnek, ki meglehetősen pazarló léven életében, arra lón kárhoztatva, hogy minden év december ötödikén számtalan ajándékot osztogasson boldog és boldogtalannak, nyakára járattva a hiteles zsidókat az esztendő többi háromszázhatvanégy napján.

Emberünknek két ilyen különös védszentje levén, nem eszűkizlatni, hogy állandóan beteg volt egy oly betegségekben melyre, sem az orvos, sem a gyógyszerész nem tud orvosságot adni, mit csak a zsidók gyógyítanak a „Geld leihen“ eszmi operatíván.

Krispin Miklós uram tehát addig gyógyvittatta magát, míg már nem akadt több orvosa, az az hitelt eldávoldolt a szent legegdi.

De ő a gyakorlati életre született, s meggondolta, hogy ha az apának, (ő ugyanis több rendbeli reményteljes leány atyja) ki mindenét elverte, nem is adnak a leányok részére többé pénzt, anyival inkább adnak a férjnek neje hozományára.

Csak az volt a fő, oly nőt találni, ki elég hozománytal is bír.

Hosszas utána járás után fel is fedezett egy alkuzt, mert az efféleket mindenféltre lehet használni. Szegeden egy igen gazdag 23 éves szappanyosnét, — ki özvegy, gazdag, s mi harmadrendű kérdés, még fiatal is volt.

A nőnek hízelgett, hogy őt nagy-ságos Krispin Miklósnának, s nem mint eddig, ifjasszony-nak fogják hívni, és ez midőn a sensal nyomaiba e „nagy-ságos úr“ lépett, a kérőnek igent mondott.

Ő nagysága tehát visszajött, s mivel állandó pénzpályát egy kis dagály vagy legalább is árral akarta felváltani, mindenkinnek elmondta, hogy újból házassodván, a gazdag szegedi szappanyosnét veszi el.

E szer használt, azaddig 500 per-centre dolgozó jebuzesok 450-re kezdte a jó remény fejtébe kölcsönözgetni, s a signor vára várta Pestre Jgyesét.

Ez meg is érkezik, jgyesével a városigethe megy, hol egy fiatal orvossal megismerkedvén, ebbe szerel-messé lesz.

De az egyik praktikus zsidó, kinek kétségtelenül okai lehettek a „nagy-ságos úrra“ gyanakodni, elment az ifjasszonhoz s beszédközben fel-darítá vétenéce egész siralmas pénzügyi állapotát.

Az ifjasszony pedig elgondolta, hogy sokkal jobb egy fiatal ember, ki

csak tekintetes úr ugyan, de nincs eladósodva, mint egy vén ember, ki nagy-ságos úr, azonban még a füle sem látszik ki a váltók tengereből.

Ilyformán tehát másnap az ifjú orvost megkínálta kezével, s a „vén nagy-ságos urat“ oly szépen fogadta, hogy ez is megértette, miszerint azt egy lelet magyara forlítani:
„Takarodjék az úr a pokolba.“

Helyi hírek.

Kredities Ferenec kedves barátságunkat és családját súlyos csapás érte, folyó hó 24-én, 12 éves, gyönyörű, okos kis leánykáját, Irén-t vesztette el, folyó hó 25-én a közönség nagy részével mellett kísérték örök nyugalomra.

Mikédvelők, mint azt a Magyar újság 24. számából is olvastuk, a Nemzeti színházban előadott Farsangi iskola tanulmányozása végett Pestre rándultak le, mi már most szeretnénk látni, ki mekkor elvitatja, hogy nékünk minese nek valód mikédvelők! Eljenek!

A váci dalnok által, a polgári-kör könyvtára javára rendezett dalestély szép sikertel tartatott meg, a jövedelem 106 ft 50 kr. összegét tesz, — a részleteket közelebbsé közöljünk.

Mikédvelők színi előadása, a Farsangi iskola, február 2-ra van tervezve.

Hymen. Kucsera Ignác dalnok tag, folyó hó 24-én tartotta menyegzőjét Lázár Juliska kasszonygal.

Korpás Márton postmegyei tisztviselő és dalnok tagja, folyó hó 20-án vesztette oláhhoz Erany Katizza kasszonyt.

A váradi kiszolgálása, valgo újjonozás nálunk február 14-én kezdődik meg, váci járásban 31-én, a gödöllői járásban 518 első korosztályi katonakötelezett van.

Reizer Béla szüzeteltesítő joghallgató, szorgalmas levelezők, jóvő heti népköri közgyűlésen fogja bevezetni a nők társadalmi egyenjogúsításáról szóló felhívását.

Városi hatóságunkok két felhívást nyertünk közzétételre, köszönettel vessük, hanem máskor azt kérnök, hogy előbb, mi annak értelme van, küldetnének el az ilyes közlemények, — ez egyik 1869. december 15-án, a másik folyó év január 11-én kelt! mit tegyünk mi most már vele?

Különbösen mind a két egyben a journalistika már megette kötelezősége, — önk is uraim, elölet placitrozást már, — most itt az ideje megogni.

Egy létszám, mi szerepet tövésztünk, a hirdap való arra, hogy beszéljen, harangirozoz, önknek pedig egyéb teendők nincsenek, minthogy a száraz tényt közönségükkel tudassák, és szigorú következet-séggel keressük vigyék, — és me, önk be-szélőnek helyettünk! — hit mi meg fogjuk.

Hogy mit érnek azok a placitrozások, meggyözhöttek önk a felhívtek javára rendezett tanügyi előadások körül, — legközelebb is meggyödi a polgárikör néhány tagjával volnunk jelen az előadásnál! — Az igaz, hogy önk az ipar-egyletnek, katólikus legny-egyletnek, mint független testületnek nem parancsolnának, — de nem csehül tag-majd mindnyájá, — és mint cseh-testület tagja, testülettel együtt minese a város hatóság felügyelgete, mondatni gyámködsia alja?

Ha tehát anyira ragasszunknak a mi iparosaink cseh-rendszerekre, — és önk uraim minden csehbeli actushan következetesen részt is vesznek, — nem lehetne ötlet szépen, — ha nem mén, más uton begrat-

*) Talán Petőfi.

ni abba az iskolába? csehesítő, cefimeszte-
redő együtt!

Kérjük szívesen; értsük meg egyszer
valahára egymást!
Mindehbe belekapni, semmit koresztül-
vimi, ez nem hivatalos önkök, szép len-
dületet akarnak önkök a tanügyi kérdéseknek
adni, ez dicserős, szép főkérek, hanem
néhány az a szerény növekedés, hogy a
papírta tett ezennel, tette is kell temi.

Elkezdték a felütek javára tanügyi
előadásokat, — senki sem látogató! itt
azonban ölegettek fel adnak Reitter
István koresztümnök, ez az egyetlen
pelgárisunk vitte el szövedőtt előadás-
ra; és mi annak az oka, hogy senki sem
látogató? az urain, hogy itt a placitózis
nem elég!

Öt van az iparokelt, katholicus
legény-egylet, — sok mútók czék, — ezek-
nek élen álló ebököket, a czélnök cse-
mestereit behívni, kötelességükre figyelmeztet-
tetni, és talán fölének tenni, és a do-
log noé!

Mikor, uraim, ööknek ezt látják, hogy
az ipar-egylet pusztán csak térsas-ök, ren-
deltetésök öler, — mikor azt látják, hogy
a katholicus legény-egylet tagjai inkább
szerepet, mint mesterséget tanul, inkább
komédiázik, mintsem csemece meghallgatni,
hogy kell becsületesen egy szimulát össze-
állítani sat, mikor, uraim, öök ezt látják,
hogy az iparos legénység képtelenségen ne-
vét sem tudja leírni, — a katholicus
legény-egylet ehéke pedig inkább entha-
cétajai, mint ehéke az egyetelen, — mikor
ezeket és hasonlókat látunk, pedig
láthatunk egy, uraim, ööknek, nem mo-
duk, hogy durván, de bizony-bizony belekel-
nek a dologba beszélni!

Ítél a másik szép, gyönyörű felhívás,
az irni, olvasni nem tudók javára tartandó
iskolák végett, — itt is irat, azért nyomta-
tott malaszt marad biz az, ha meg nem
fogjuk a dolgot östökéni.

Szeretnők mi azt tudni, hogy a mi,
korszámra szoktatott síhedeinek, pov-
lyasainkat, istárlóban neveltek talátszón-
kat, hogyan viszik korszna helyett iskolái
placátok által?

Pressio, jutalmazás, — sőt népmévelési
egyletek nélkül nem boldogulunk, és meg-
fők látni, hogy nincs más mód, — vagy?
sorsára kell hagyni ezeket a felütti síhede-
reket!

Csodéltreuszer érdékeben tett felhívás-
nak is jó, helyes, szép, szíkséges, de mégis
— nem ér semmit!

És miért nem ér semmit? azért, mert az
általunk többször pengozott eselődésük
életbeletétele, — a meglovó zabringerek
vélágholtán nélkül látni, minden törvény,
holna légyen azt Pestnügy, vagy az ország
saját gyömbé, a praxissal nem ér egy fütle-
len gonle.

Be-küldetett. E lap 4-ik számának
helyi hírei között egy „Be-küldetett” van el-
követve, melyre az a francia fröndözés
méltnán ráállik, hogy „több mint hín, mert
hiba.”

Ehéből ugyanis azt tesszük ki, hogy
helybeli polgármesterek, Pinter Bálint úr,
az általa bérlett „fehér hajó” helységben
tánczigalmat hirdetvén, a tiszta jóvedelmét

városunk két oly czéjja között határozta fel-
osztandónak, mely humanitárius természet-
ténél fogva mindenki pártfogására szorult,
és ha még oly ösözveggel rendelkeznek is,
arra van utalva, hogy minden adomány
hátasán fogadják el. Ezen czék egyike a
kórház, másika, a nögyelet által pártfogott
emberbaráti segélyezések.

És íme a nögyelet titkár úr magasra
vont szemlökkel, lamavészszelai hangon
lemoralizálja Pinter urat, és kikéri magának,
hogy a nögyelet javára ne adakozzék.

Titkár ur értsük szót! Pinter úr min-
dehánél is a nögyelet úr, a nögyelet javára
ajánlotta fel adományát, vagy legalább is
nem így érthető: mert a nögyelet oly tisztes
egységéből áll, kik már helyzetük szre-
necessé váltánál fogva is, könyöröndománys-
nem szorultak; hanem ajánlotta, vagy aján-
lhatta ama humanitárius czék javára, mely-
ke a nögyelet magasos védnöksége alatt
csakis az adományok sokasága mellett ké-
pesek czéljukat viruliban fantartani. És ha
ez így van, kérem, — nem szabad tehát
Pinter úrnak oda adakoznia? Talán azért,
mert a „fehér hajóban” fosztelenebb formák
köt végbe a maga módja szerint mulatni
szerezték maguknak? Erre, lássa ön, nem Bin-
ter úr tanította, vagy szoktatta a közönsé-
get, hanem a közönség keresi fel a „fehér-
hajó” termét; melynek jóvedelmét Pinter úr
mít zizelembere jogosan meg is tartandó,
szóval a jóvára-váltságáig illő ünstele-
seléssel nem czélokra áldozza.

De másolszor, ki mondotta önök, titkár
úr, hogy Pinter úr solidaritással hozza a
váci nögyeletet a „fehér hajó” vasárnapi
közönségéhez? Pinter úr csak „szimulát” mon-
dott, „közönség jöjj szokott helyedre, és nul-
lass, jöjj pedig mentál számszóban, mert
nem kizárólag nekem fogsz adózni, hanem
filéredet a nögyeleti czélok általánra teszed
fel! Hol van itt, titkár úr, az ön által annyira
perhorreszcált solidaritás?

Lássa ön, Párisban, a jelenleg anyyi
szébből vérző Párisban, mely minden riki-
alótt ledérsége mellett, épen most fájra fel
a legmagasabb polgári önyvének öök öökök
fennmaradó mintaképet, szinte vannak
nögyetek; — de van „jardin habille” —
clausiere des lilas, — „jardin d’hiver” és
ma, a frivolitás öngésző számára nyílt
helyiség is, melyek vállalkozás illészakunk
mind jötevényezölökra is adakoznak, és
azért ott a nögyelet mégis csak nögyelet,
a habille pedig lát — habille! anél-
kül, hogy ama tisztes helyiségek ott állk a
rangok és értvény állókaink tündököltek,
vagy csak ösözökégek is jutna, magukat
holmi szemfogató szenteskösséssel nevetés-
gessétek temi, midn nekik valamely jár-
sánsz mulatásból helyüi jóvedelmük fájna-
nak. De akkor hát a szimbólus jóvedelmét
is vissza kellene lökni, — mert tesszik tud-
ni, titkár úr — biz ott néha, leut is, de fö-
leg fent is az „eghen” magát mindenféleké-
történetre az adja elő.

S így, midn ön egyrészt az önkül
hánt meg egy becsületes polgárt, ki a köz-
zönség nagy részével érintkezék — a mi nem
politika — másrészt pedig, midn épen
hátasán késszoni meg az együt a maga 30 frtot,
melyet a föl, váci káptalan adományozott,
ön megfontolatlanul tessz el az egylet alap-

ját legalább is 30—40 frtot — a mi nem
aritmetika!

Ebből pedig a tanácsig, mivel min-
közék derült kedvön Don Spaventök multörök
czikkét zárta be:

„Blinder Eier schadet viel.”
r. —

Köszönetadás.

Tisztelt szerkesztő!
Vácz-lap 2-ik számában éntézet fel-
hívását megolvastam, ezenem tudatandó, hogy
Göbbs átveve eladtam a mult 1870-iki ter-
mésből felér hort, nevezetesen zsidai és
csömöri szőlőlegyekről, magam akóját leg-
nyese nyolcz forint o. é. üsségért, termé-
szetesen edény nélkül.
Göd, 1871. január 24-én.

Schvy Miklós,
angol-belga-bank uradalmi
intézője.

Szerkesztő úr!
Ismét tudatom, hogy Váczon helyben
tisztázatlan por vármázsa 6 frtert ad-
tam el, folyó hó 24-én.
Teresek, 1871. január 25.
Huszár László.

Sakkfeladvány.

Lógrás szerint fejtendő meg.
Gyermeknek készölték.

r.	rü.	or.	az	Er.	To.	jöl	ki
szög	Hogy	ka-	gyu-	tud-	O.	szép	kip
vagy	ka	ki-	dely-	aj-	nyü-	le-	lyan
nek	Egy	ni...	gyu-	már	ja	ján	rü
e-	nak.	üt-	le-	Bis-	dí	Vé-	for-
hol,	hol	lé	Bel-	vé-	van	n	Pál-
áll-	ja	de	ték	Te-	nest,	gat-	ge
se-	Se-	sem	Ki-	ni	gez-	nak-	Dé-

Ezen rejtvény megjelölt künti első megjelöl
lap tikos, nem tiklos, dolgozó és nem dolgo-
zó összes munkatársi photograph-arczfépét agra.

Szerkesztői híreink.

Nógrádmegy és Vácvárosok kö-
zölkékválak közönsége cím alatt egy
közönségi lapunk, azonban egy mit írva van
nem közöltük, a visszakétséket mikt szegény,
gabonát eladó falusiakkal ellervek a lengyel-
kör mi is tulajki, és legyeneszük meggyőződés-
hogy ezért legközelebb interpellálni fogjuk hatósá-
gunkat, igaznak ööknek, hogy ez is reform; és
pedig a váci érdekekre nézve talán még inkább
élebe váro reform.
X. H. általános kaptunk egy közönelvű, —
közönelvű semteljük, hogy általános el nem lölt
házenyűt csak rendes munkatársimról foglaltuk
tudni el, — de mit gondol? szolgálatot tomo ha
egy ember botlását a szabó tirsulatot állítand
feltengete? Levele mellé csatolt képet vegye vissza,
vagy beküldjük a korszónk?

Felölté szerkesztő: ELLÁSSY GYULA.

H I R D E T É S E K.

Ö l f a e l a d á s.

A váci káptalan uradalm sügyi pusztájában vágott mintegy 300 erdei öl tölgyfa,
a váci nagyprépostság lakában február 7-én d. e. 10 órakor nyilvános árverezés útján
elfog adati. A venni szándékozók ezenem tisztelettel meghívhatnak.

Vác, január 26-án 1871.

Bartos József,
szántmó.

Kindóttulajdonos: Ellássy Gyula. Vác, 1871. Nyomatott a siketn. Iparint. gyorsajtóán.